

Arrest

nr. 115 589 van 12 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 mei 2013 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2013 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LIEBAUT, die loco advocaat V. VAN AELST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 juli 2010 werd aan verzoekster een visum type D uitgereikt op basis van haar huwelijk.

1.2. Verzoekster meldde zich aan bij het bevoegde gemeentebestuur op 8 februari 2011 om haar vreemdelingenkaart A af te halen. Die werd verlengd tot 7 februari 2013.

1.3. Op 7 mei 2013 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Verzoekster werd hiervan in kennis gesteld op 20 juni 2013.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

De echtgenoot van betrokkene bewijst niet dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Uit de aangebrachte stukken blijkt dat het gezin sedert juli 2011 onafgebroken geniet van een werkloosheidsuitkering. Bewijzen werden gevraagd of de referentiepersoon actief werk zoekt, zoals voorzien in artikel 10 §5 van de wet.

Geen enkel bewijs werd aangebracht dat de referentiepersoon werk zoekt. Betrokkene zelf brengt enkele bewijzen aan van sollicitaties en een inschrijving bij de VDAB.

In artikel 11 §5 van de wet staat echter letterlijk: “... wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.” Dat doet hij niet. Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11, §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele/sociale banden met land van herkomst blijkt het volgende:

Het feit dat betrokkene is ingeschreven als Werkzoekende bij de VDAB en dat ze is ingeschreven voor een cursus Nederlands en maatschappelijke oriëntatie (cursussen die verplicht zijn), de duur van het verblijf in België (sedert 15.01.2011) en de aard van de hechtheid van de gezinsband (het koppel is gehuwd sedert 17.09.2009 en heeft een dochter) wegen niet op tegen het langdurig genieten van een werkloosheidsuitkering zonder dat de echtgenoot actief op zoek gaat naar werk. Tevens kan niet aangenomen worden dat er geen familiale of culturele en sociale banden meer zijn met het land van herkomst, na het verblijf van iets meer dan 1 jaar.

Betrokkene verbleef 30 jaar in Marokko, en haar verblijf in België, haar integratie, en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoekster op:

“Schending van:

- Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen.

- Artikel 11 §2, laatste lid van de wet van 15 december 1980 (inzake de aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het rijk, familiebanden of culturele/ sociale banden met land van herkomst.)”

Verzoekster betoogt na een theoretische uiteenzetting inzake de formele en materiële motiveringsplicht en het hernemen van de motieven van de bestreden beslissing als volgt:

“In casu kan er geen betwisting zijn over de oprechte aard en de bijzonder ruime hechtheid van de gezinsband van verzoekster, noch over de duur van haar verblijf in het Rijk. Deze zijn immers van zulke aard dat zij geenszins opwegen tegen de op heden quasi onbestaande familiebanden en cultureel-sociale banden met het land van herkomst.

Het is immers zo dat verzoekster al sinds bijna 3 jaar in België verblijft.

Zij is ondertussen ongeveer 4 jaar gelukkig getrouwd met haar partner, sinds 17.09.2009. Het koppel werd ondertussen ook reeds gezegend met een dochtertje.

Bovendien heeft zij zich ingeschreven voor een cursus Nederlands, evenals een cursus maatschappelijke oriëntatie. In de bestreden beslissing wordt het verplichte karakter van deze cursussen aangehaald, schijnbaar als argument dat het volgen ervan een vanzelfsprekendheid is. Deze denkwijze moet

resoluut afgewezen worden, het volgen van deze cursussen en het doorlopen van de bijzonder grote hoeveelheid plichtplegingen en formaliteiten is een onmiskenbare blijk van gedrevenheid tot integratie.

Al de belangen van verzoekster, haar echtgenoot, haar dochtertje, haar werk, bevinden zich bijgevolg in België. In de bestreden beslissing wordt beweerd dat al het voorgaande niet op zou wegen tegen het langdurig genieten van een werkloosheidsuitkering. Bovendien wordt er beweerd dat de banden van verzoekster in België niet vergeleken kunnen worden met haar zogenaamde banden in het land van herkomst. Nochtans wordt op geen enkele wijze gemotiveerd of verduidelijkt over welke zogenaamde banden het dan wel zou gaan.

Toegegeven, een deel van het verleden van verzoekster bevindt zich in het land van herkomst, maar er kan geen enkele twijfel over bestaan, dat haar volledige toekomst in België ligt.

Tijdens het huwelijk met haar partner, de geboorte van haar dochter, en haar intensieve inspanningen tot integratie in België zijn al haar banden met het land van herkomst gradueel verwatert en langzaam maar zeker, volledig verdwenen.

De meest manifeste schending van de motiveringsplicht rust echter in de motivering van het zogezegd onvoldoende actief op zoek gaan naar werk van verzoekster.

Zoals uit de stukken blijft heeft verzoekster ondertussen werk gevonden. Zij heeft de kans gekregen om gedurende enkele maanden te poetsen op interim basis, en dankzij het goede werk dat zij geleverd heeft en haar professionele houding, zijn er positieve vooruitzichten om vanaf september te kunnen werken onder een vast contract.

Desalniettemin was er ook voordien reeds sprake van voldoende inspanningen om werk te zoeken. Niet alleen heeft verzoekster bewijzen voorgelegd van het feit dat zij ingeschreven was bij de VDAB, bovendien heeft zij ook meerdere sollicitaties voorgelegd. Artikel 11 §5 van de wet van 15.12.1980 laat geen twijfel bestaan over het feit dat de werkloosheidsuitkering in aanmerking dient genomen te worden voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

In de bestreden beslissing denkt men te kunnen volstaan met de volgende motivering: "dat doet hij niet". Er wordt bijgevolg geen enkele verklaring gegeven voor het feit dat solliciteren en zich inschrijven bij de VDAB geen blijk zijn van het actief zoeken naar werk. Evenmin wordt er aangehaald wat verzoekster dan nog meer zou moeten doen om blijk te geven van het feit dat werk zoeken haar eerste en belangrijkste prioriteit is. Ondanks het feit dat het onder de knie krijgen van de Nederlandse taal, het integreren in de Belgische samenleving en het zorgen voor haar gezin ontzettend belangrijk zijn voor verzoekster, kan immers niet ontkend worden dat het zoeken van werk de voornaamste bezigheid van verzoekster was. Ondertussen is dit het behouden van werk geworden, en het goed blijven presteren op professioneel vlak

Zoals hierboven uiteengezet werd het gebrek aan een adequate zoektocht naar werk niet gemotiveerd. Evenmin werden de onvoldoende banden van verzoekster met België, of haar sterkere banden met het land van herkomst voldoende gemotiveerd. Tot slot wordt ook niet gemotiveerd waarom het ontvangen van een werkloosheidsuitkering zwaarder zou doorwegen dan de hechte banden Van verzoekster met België. Men maakt er zich vanaf door de letterlijke bewoordingen van de wet over te nemen, zonder die op het concrete dossier toe te passen. De formele motiveringsplicht is hier dan ook duidelijk geschonden".

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. De in casu relevante bepalingen van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luiden als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

(...)

5° (...)

6° (...)

7° (...)

(...)

§ 2. (...)

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 6°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 ten behoeve van zichzelf en van zijn familieleden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

(...)

Alle in § 1 bedoelde vreemdelingen moeten bovendien het bewijs aanbrengen dat zij niet lijden aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

§ 3. (...)

§ 4. (...)

§ 5. De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Verzoeksters verblijfsrecht werd beëindigd in toepassing van artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

2° (...)

3° (...)

4° (...)

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

(...)”

2.4. Kernvaststelling van de bestreden beslissing is dat de echtgenoot van verzoekster niet meer beschikt over stabiele en toereikende bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet, nu het gezin sinds juli 2011 onafgebroken geniet van een werkloosheidsuitkering.

2.5. Waar verzoekster benadrukt dat zij actief naar werk heeft gezocht en daarvan bewijzen heeft voorgelegd en betoogt dat zij ondertussen werk gevonden, dient de Raad samen met de verwerende partij vast te stellen dat verzoekster eraan voorbijgaat dat de bestreden beslissing verwijzend naar het gestelde in artikel 10, §5, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet eraan tilt dat de echtgenoot van verzoekster die het recht op gezinshereniging voor verzoekster geopend heeft, geniet van een werkloosheidsuitkering en er geen bewijzen voorliggen dat hij actief naar werk zoekt. Dit betwist verzoekster niet. Derhalve blijven de overwegingen in de bestreden beslissing overeind dat *“Bewijzen werden gevraagd of de referentiepersoon actief werk zoekt, zoals voorzien in artikel 10 §5 van de wet. Geen enkel bewijs werd aangebracht dat de referentiepersoon werk zoekt. Betrokkene zelf brengt enkele bewijzen aan van sollicitaties en een inschrijving bij de VDAB. In artikel 11 §5 van de wet staat echter letterlijk: “... wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.” Dat doet hij niet.”*

2.6. Ten overvloede, zelfs indien artikel 11, §2, 1° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 10, §5, van de Vreemdelingenwet aldus moet worden geïnterpreteerd dat ook rekening moet worden gehouden met de inkomsten van de gezinsleden, blijkt niet dat verzoekster die actief naar werk zocht, inkomsten had. Zij betoogt dat zij ondertussen werk heeft, maar de stukken die in dit verband worden neergelegd, dateren van na de bestreden beslissing zodat de Raad er als annulatierechter geen rekening mee kan houden.

2.7. Voor wat betreft de in de bestreden beslissing gedane afweging zoals vereist door artikel 11, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat verwerende partij zwaarder in de balans laat doorslaan, het gegeven dat verzoekster dertig jaar verbleef in Marokko. Verzoekster geeft dit toe maar probeert haar verblijf in Marokko tevergeefs te minimaliseren tot *“een deel van het verleden van verzoekster (dat) zich in het land van herkomst bevindt.”* Verzoekster verwacht blijkens haar betoog een verdere motivering inzake haar sterkere banden met het land van herkomst, maar verwerende partij is er niet toe gehouden de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn, te vermelden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). Het spreekt voor zich dat er hechte culturele en sociale banden ontwikkeld worden in een land waar men dertig jaar verblijft en dat er aldaar familiale banden zijn. Verzoekster kan niet dienstig voorhouden daar zelf van onwetend te zijn en een gedetailleerde motivering op dit vlak te verwachten in de bestreden beslissing. Verzoekster poogt verder tevergeefs deze banden te minimaliseren tot *“quasi onbestaande familiebanden en cultureel-sociale banden met het land van herkomst”*. Het feit dat verzoekster op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing ongeveer twee jaar in het Rijk verblijft, kan niet als gevolg hebben dat deze banden *“volledig verdwenen”* zijn of *“quasi onbestaande”* worden zoals verzoekster voorhoudt in haar verzoekschrift, minstens toont verzoekster dit niet aan.

2.8. Verzoekster stoort zich verder aan het feit dat de verwerende partij haar pogingen tot integratie als vanzelfsprekend bestempelt en is zelf van oordeel dat ze blijf geven van een gedrevenheid tot integratie maar ongeacht of dit nu moet bestempeld worden als een blijf van gedrevenheid tot integratie of als vanzelfsprekende inspanningen op dit vlak, blijft het gegeven dat deze inspanningen om zich te

integreren zich afspelen tijdens een periode van twee jaar verblijf in het Rijk, daar waar verzoekster dertig jaar in Marokko verbleven heeft en er niet meer voldaan wordt aan een essentiële voorwaarde voor haar verder verblijf in het Rijk. De Raad kan de gedane afweging dan ook onmogelijk kennelijk onredelijk achten of van oordeel zijn dat de balans in de andere richting moest doorslaan louter op basis van elementen die een gezin kenmerken, namelijk het hebben van een echtgenoot en een gezamenlijk kind, inspanningen die gedurende een periode van twee jaar geleverd zijn om zich te integreren en verzoeksters eigen toekomstbeeld dat haar volledige toekomst in België ligt.

2.9. Ten slotte dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing verzoeksters verblijf in het Rijk niet definitief uitsluit en dat ze vooralsnog een verblijf kan verwerven indien voldaan wordt aan de in artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA